

Amuse

een roman

Amuse

een roman

Kara George

Schrijver: Kara George
Covergerecht: Tom Beckers
Coverfoto: Bas Schuurman
Coverontwerp: Raymond van Boven
ISBN: 9789464922615
© Kara George, 2023
Uitgegeven door brave *new* books

Deel 1: Amuse

Amuse-gueule

Klein, hartig hapje geserveerd bij het aperitief. In sommige chique restaurants ook wel ‘amuse-bouche’ genoemd. Afhankelijk van het soort gelegenheid bestaan amuse-gueules uit een meer of minder uitgebreid scala aan warme of koude voorgerechtjes die in één of twee happen te eten zijn: gevulde olijven, pinda’s, zoutjes, kleine pizzaatjes of quiches, gevulde koolrolletjes, hartige allumettes, rauwkost met mosterd en mierikswortel, uitjes enzovoort (zie *canapé*, *mezze*, *tapa’s*, *zakoetski*).

Uit De Grote Larousse gastronomique

1. Bucketlist

Dit zou de mooiste winter van mijn leven worden. Dat werd het ook. Als iemand mij die ochtend in november zou hebben verteld dat het ook de vreselijkste winter zou worden, dan zou ik nog steeds met Mila zijn meegegaan. Achteraf lijken sommige gebeurtenissen alsof ze niet echt waren, dat het maar een film is geweest. Maar 's nachts word ik af en toe nog badend in het koude zweet wakker en dan herleef ik weer de naaste momenten van die winter.

Het cafeetje dat ik had gevonden had uiteraard wel Wifi, maar geen computers met internet er op. Normaal zou ik aan Wifi voldoende hebben gehad, maar om mijn hele Facebookaccount te wissen had ik graag een computer met muis, toetsenbord en USB-stick bij me gehad. Mijn laptop ligt echter bij mijn moeder thuis. 1186 Km hier vandaan. De serveerster kwam naar me toe. Typisch zo'n Française, petite, zwarte kleding met nonchalant, maar zeer elegant, dacht ik jaloers, een sjaaltje om haar nek geknoopt. En uiteraard zonder poging enigszins vriendelijk te doen vroeg ze wat ik wilde drinken. *“Un thé de menthe, s'il vous plait”* stamel ik. Ze kijkt me aan alsof ze water ziet branden. *“Mint tea”* probeer ik nogmaals.

“Ah, un infusion de menthe”.

Het theekannetje ziet er gelukkig uit alsof ik er even mee kan doen. Buiten is het begonnen met miezeren, de gebouwen en straten geven een grijsbruine indruk, de grijze lucht helpt niet mee. Gelukkig is het binnen warm en licht. De gele tafeltjes en stoelen zien er in tegenstelling tot de straat buiten wel gezellig uit. De makarons in verschillende pastelkleuren fleuren de toonbank op, op de tafeltjes staan kleine vaasjes met een bloem erin. Phil Collins staat op. Er komen steeds meer mensen binnen voor een koffie en de zaak druppelt langzaam vol. In de wc kijken twee donkere ogen met wallen eronder naar mij terug uit de spiegel. Mijn huid is vlekkelig. Alleen de parels die aan mijn oren hangen, met Valentijnsdag van Marnix gekregen, zien er stralend uit. Ik overweeg om die uit te doen, maar omdat ik niet weet waar ik ze moet laten zonder kwijt te raken laat ik die hangen. Ik fatsoeneer mijn donkere haar, het moet er maar mee door.

Echt lekker zit ik niet. Na een lange nacht in de bus heb ik al spierpijn, nog voordat ik ook maar een snowboard heb aangeraakt. Ik lees voor de zoveelste keer de inhoud van de envelop en check nog een keer het weerbericht op mijn telefoon. Erg veelbelovend is het voor deze week niet. Het was ook vrij impulsief geboekt. Raar gevoel, zo ben je met

zijn tweeën en zo helemaal alleen. Een opluchting, alsof er een zware last van mijn schouders is gevallen. Het uitmaken had eigenlijk al veel eerder moeten gebeuren, misschien had ik er dan niet zo'n enorme puinhoop van gemaakt. De laatste paar dagen, terwijl ik wachtte op mijn buluitreiking waren echter niet zo'n feest. Het had een euforisch gevoel moeten zijn: cum laude, groot feest en dan lekker op vakantie voordat ik met mijn geweldige baan zou starten. Maar het voelde meer als een zwart gat. Op zo'n moment ga ik altijd even langs de verschillende Pinterest borden die ik heb verzameld. Mijn ogen bleven steken bij Bucketlist: voorop een foto van de Franse Alpen: ruige bergen, knalblauwe lucht en prachtige witte sneeuw. De foto is van een totaal andere wereld dan die ik nu uit mijn raam zie. Bruin en grijs zijn in het hier en nu de overheersende kleuren. Onder deze omstandigheden gaat het me nooit lukken om een snowboard babe te worden. Want dat staat nummer 1 op mijn Bucketlist: echt leren snowboarden en alle kleuren pistes comfortabel en cool af kunnen.

Ik gaap en zoek op wanneer het wintersportseizoen opent. Kennelijk in Oostenrijk met een megafeest met James Blunt. Dat lijkt me niet verkeerd. Alhoewel lekker hossen of zwijmelen nou niet het eerste is waar ik behoefte aan heb.

Mijn kamer kan ik pas rond vijf uur in. Dit schiet dus absoluut niet op. Buiten zie ik een stelletje, dat samen met mij in de bus zat, zeulen met skistokken en schoenen. Vast studenten die ver van tevoren hebben geboekt. November en skiën is goedkoop, maar riskant. Ik moet nog materiaal regelen. De laatste keer was zo waardeloos, maar vanwege de coupons die we hadden vooruitbetaald waren we gedwongen bij die ene zaak af te nemen. Het meisje en de jongen lopen richting het appartementengebouw waar ik ook in zit, ik hoop voor ze dat ze de lockers wel mogen gebruiken.

Het geluid lijkt opeens te verstommen, het was me niet eens opgevallen dat er zo veel geroezemoes was hierbinnen. Dan zie ik naar wie iedereen kijkt. Een lange mooie vrouw is de zaak ingelopen.

“Hallo, Nederlandse, toch?” Ze wacht niet op mijn antwoord, steekt haar hand naar me uit en stelt zich voor met een grote glimlach “Ik ben Mila”.

2. *Mila*

We kronkelen de berg af, de rode 4 wheel drive van Mila zit in ieder geval een stuk comfortabeler dan de bus waarmee ik ben heen gekomen. Ik slik en mijn oren poppen open en ik hoor de muziek weer. Ik herken het stuk, de parelvisser, hoe toepasselijk. Mila zit achter het stuur en rijdt soepel maar met haar ogen op de weg. Dat geeft mij de tijd om haar, ongegeneerd beter op te nemen. Ze heeft kort honingblond haar met slag erin. Ze is lichtgebruind en heeft een egale huid, waar ik instantaan jaloers op ben. Haar wenkbrauwen zijn fraai gevormd, maar niet dik zoals de heersende trend. Haar neus is recht en als ze lacht, wat ze veel doet, zit er een kuiltje in haar rechterwang. Haar oogkleur kan ik niet precies opmaken, amberkleurig, of zie ik toch iets groens? Ondertussen vertelt Mila, over haar chalets, het weer, dat ook in Zwitserland tegenvalt, dat er wel geschied kan worden op de gletsjer en hoog in de bergen, maar dat de spontane boekingen achter blijven.

“Je zou me enorm uit de brand helpen als je in ieder geval de komende twee weken blijft. We moeten bevoorraden en starten met de grote schoonmaak. Je hebt elke dag wel tijd om even te skiën of snowboarden. Als het bevalt kun je

natuurlijk langer blijven. Wat doe je eigenlijk? Skiën of snowboarden?”

Ik denk, nog geen van beiden. Maar antwoord: “Ik was van plan echt goed te leren snowboarden, ik heb het een keer gedaan en het leek me erg cool om een stuk beter in te worden. Maar zonder sneeuw schiet dat natuurlijk niet op”.

De muziek wordt ruw verstoord door haar telefoon. Ze neemt, handsfree op: “Hey Twin!” Ze klinkt blij.

“Mila!” Antwoord een warme mannenstem en vervolgt: ”Ik heb goed nieuws, volgende week is nummer 2 verhuurd! Een paar topmanagers gaan bij ons op de hei zitten.”

“Hoeveel zijn het er? Passen ze allemaal in 2 of kunnen we 3 ook aan hen verhuren?”

“Ze zijn met z’n achten en willen op elkaar zitten, alleen de leden van hun raad van bestuur zitten apart in een hotel in het dorp. Dus het blijft bij alleen 2”.

“Ook ik heb goed nieuws, ik heb hulp gevonden voor James. Ze zit hier naast me en ze heet Layla. We kunnen dus gelijk aan de slag.”

”*Hello Layla, how are you?*” vraagt de warme stem op z’n Engels waar zijn Nederlandse achtergrond doorheen klinkt.

“*Fine*, maar ik spreek gewoon Nederlands” antwoord ik.

“Nog makkelijker” zegt hij en sluit af met: “Tot straks dan!”

Mila begint gelijk enthousiast te vertellen dat ik dus gelijk aan de slag kan samen met James, niet alleen om te bevoorraden maar ook met de gasten. Ik slik, geen idee wat er van een chalet girl wordt verwacht: schoonmaken? Koken? Bedienen? Van dat alles ben ik geen fan, ik heb liever dat er voor me wordt schoongemaakt en gekookt en natuurlijk dat ik op m'n wenken wordt bediend. Wie niet? Terwijl mijn gedachten afdwalen, vertelt Mila honderduit over de “*Crew*” en dat hun bedrijf meer doet dan alleen chalets met personeel verhuren. Ik kijk nog eens naar de bruine en groene bergen en denk: “Waar ben ik nu weer in verzeild geraakt?” In het cafeetje was Mila bij me aangeschoven en een gesprek met me begonnen. Na meer thee en makarons te hebben besteld, had ze gevraagd of ik op iemand wachtte en wat ik van plan was te doen de komende paar dagen met dit slechte weer. Want sneeuw hing niet in de lucht. Na toegegeven te hebben alleen te zijn en net afgestudeerd, vroeg ze vol interesse naar mijn studie, scriptie en plannen. Ik vertelde meer dan ik normaal zou vertellen aan een vreemde. Het klikte gewoon. Ook zij gaf aan te balen van dit weer omdat haar inkomen ervan afhing. Ze verhuurt chalets vlak over de grens in Zwitserland en het aantal extra weken verhuur in het voor- en naseizoen maakt het verschil tussen winst en verlies. Ik kon haar leeftijd niet goed

inschatten, maar ze leek me nogal jong om dat allemaal al te runnen. Toen de thee bijna op was had ze gevraagd of ik in plaats van hier te zitten weg regenen, niet liever met haar mee zou gaan. Ik zou er wat aan verdienen en toch in staat zijn elke dag even de berg op te gaan. Wellicht dat het reisbureau ook aan een gedeeltelijke refund zou willen doen. Ik dacht erover na. Het geld was ik ook kwijt als ik hier zou blijven. Mila had het over kost en inwoning plus een redelijke vergoeding, en ik kon langer blijven, met kans op dat het wél zou gaan sneeuwen. “Wat zeg je ervan? Ga je mee naar Zwischental?” Ik twijfelde, keek nog eens naar buiten en zag het stelletje nu deze kant opkomen met hun net gehuurde uitrusting. Het was geen aantrekkelijk vooruitzicht om hier langer te blijven.

“Ok, ik ga nog even de reisleiding bellen om het één en ander af te stemmen.”

Mila gaf me een stralende glimlach, stak haar hand uit en zei “Deal!”

3. Twin

Even weet ik niet waar ik ben als ik wakker word, dan weet ik het weer: de auto van Mila. De regen is gestopt en wij ook. Mila is al uit de auto en vliegt iemand om de hals. Ook ik stap uit, en loop langzaam naar het stel toe. De jongen, man

eigenlijk, is knap, lang en heeft blond haar. Ik schat hem tegen de dertig, een paar jaar ouder dan Mila, vanwege de lachrimpeltjes rond zijn ogen. Je zou niets anders bij zo'n schoonheid als Mila verwachten

“Twin, dit is Layla” geeft Mila aan en het mooiste paar blauwe ogen dat ik ooit heb gezien kijkt mij aan. Het is net alsof de zon gaat schijnen.

“Hi Layla, ik ben Twin” zegt hij met een warme stem terwijl zijn ogen twinkelen.

“Hi” zeg ik dom terug, deze vent weet gewoon wat zijn impact op vrouwen is.

“Kom, laten we de spullen pakken” zegt Mila en verbreekt de betovering. We doen wat ze vraagt en ook Twin helpt mee. Nu pas kijk ik om me heen en zie een betoverend uitzicht: groene bergen, witte toppen, wolken in diverse kleuren grijs, van wit tot diepdonker en her en der een paar stukken blauwe lucht. En een zilver randje om de wolk voor de zon. Die gaat als het niet achter die wolk is al bijna achter een bergtop verdwijnen. Adembenemend. Zelfs zo zonder sneeuw zou ik van dit uitzicht kunnen blijven genieten.

“Mooi, hè?” zegt Twin. Het is eigenlijk geen vraag, meer een constatering en ik zucht. Voor ons is een chalet, waarvan ik een paar 100 meter verderop nog 3 exemplaren zie. Het is

breed en lijkt van deze kant op een bungalow. Mila is al bij een deur die geflankeerd wordt door twee dennenboompjes. Ze draait zich om “Kom op” zegt ze en stapt naar binnen. We passeren twee garagedeuren en ik vraag me even af of dat niet wat overdreven is voor zo’n huisje. Twin laat mij voor gaan en voordat ik ook maar de tijd heb om de gang in me op te nemen sta ik oog in oog met een enorme witte Husky met dezelfde amberkleurige ogen als Mila. Ik doe een stapje terug en bots tegen Twin aan.

“Ze doet niets” zegt hij “Althans, meestal niets”. Ik hoor de lach in zijn stem. Zijn hand houdt me recht. “Ara, zeg eens hallo tegen Layla” De hond, of is het toch een wolf, blaft één keer en doet een stapje naar me toe. Twin zet zijn spullen neer, stapt om me heen, bukt en geeft de Husky een knuffel. Die is nu flink aan het kwispelen. Hoe mooi het dier ook is, ik voel me niet op mijn gemak. Dan draait het zich om en gaat ons voor en aan het einde van de gang een trap af. Twin komt overeind “Ben je bang voor honden?”

“Ik ben voorzichtig, zeker als ik ze niet ken.” antwoord ik op zijn vraag. Nu heb ik tijd om de gang in me op te nemen. Strak, licht en absoluut niet het “sauna” gevoel dat ik me bij een chalet had voorgesteld. Ik tel 3 deuren aan de linkerkant en twee deuren rechts. Er gaat een trap naar beneden. Terwijl

ik na Twin de trap afdaal vraag ik me af of ik hier wel thuis hoor en wat me te wachten staat.

4. Denise

“Ga maar alvast naar binnen” zegt Twin terwijl hij naar een openstaande deur aan onze rechterkant wijst. “Ik breng dit even naar de keuken.” Mijn mond valt open als ik de kamer binnen stap. Ramen, die van de vloer tot aan het plafond reiken, aan twee zijden van de kamer bieden hetzelfde spectaculaire uitzicht als dat we buiten hadden. Een vuur brand in de grote haard, die de kamer ondanks zijn grootte behaaglijk warm maakt. De Husky ligt ervoor. Het opvallendste is echter dat er overal planten staan of hangen. Uitgebreid neem ik de tijd om alles in me op te nemen. Mila en Twin zijn er niet en ik voel me te ongemakkelijk om te gaan zitten. Er staat een grote witleren hoekbank, die er zeer besmettelijk uit ziet. Terwijl ik daar sta komt een vrouw van ongeveer mijn lengte, dus zo’n één meter vierenzeventig binnen met een koksmuts op, schort voor en een dienblad op haar hand. Ik schat haar halverwege de dertig. Een blonde vlecht en plukjes blond haar pieken onder haar koksmuts uit. Donkerblauwe kraaloogjes in een fijn gezichtje met een puntige neus nemen mij op. Ze begint in het Duits tegen me

te praten, maar ze merkt dat het niet echt mijn ding is, switcht moeiteloos naar Engels en vraagt in mijn oren accentloos welke taal ik prefereer: Engels of Frans. Opgelucht kies ik voor de Engelse taal. “*Please, sit down.*” zegt ze en reikt me een kopje aan. Het fascineert me direct: prachtig wit kopje, gevuld met een hete oranje drank, net alsof het een cappuccino van een super barrista is, met een hartje van room. Ik zie groene spikkels die het oranje wit opvrolijken en ruik het intense aroma van limoen. Zonder erbij na te denken pak ik het kopje aan en zit ik. Langzaam zet ik het aan mijn lippen. Pompoensoep! Schiet er door me heen. De intense smaak van het eerste slokje vraagt om meer.

“Hoe vind je het?” vraagt de vrouw die het dienblad op een tafeltje zet.

“Heerlijk” antwoord ik, wetend dat het niet afdoende is voor de goddelijke smaak van de soep.

Ze steekt me een gespierde arm toe: “Ik ben Denise, hoe heet jij?” Ze spreekt haar naam uit op zijn Frans.

“Layla” antwoord ik “God, dit is echt verrukkelijk”.

“Goed,” zegt ze met een grote glimlach “dat is ook de bedoeling”.

Mila komt binnen “Super, je hebt onze chef Denise al ontmoet. Zij componeert het menu en zorgt ook dat jullie de basics binnen no-time zelf kunnen maken” Bij het woord zelf

maken, krijg ik het benauwd. Ook al heb ik een paar pasta pronto's onder de knie, ben ik zeker geen goede kok. "Wil je eerst de tour of zal ik de roosters eerst uitleggen?"

Voordat ik kan antwoorden, breekt Denise in "Eerst gaan jullie goed eten en drinken en dan pas neem je dit arme kind op sleeptouw"

"Ik verwacht de gasten al om zes uur" geeft Mila aan.

"Perfect, dan zijn ze precies op tijd voor het aperitief, de rest is al lang voorbereid. James, zou het ook prima alleen kunnen doen."

"Maar het is handiger als Layla in één keer meedraait."

"Lijkt mij ook, dus kan in ieder geval het rooster tot vanavond wachten" concludeert Denise tevreden.

5. James

"Wat kan ik prima alleen doen?" vraagt de onberispelijk geklede man met Brits accent die nu de kamer binnen komt. Hij straalt elegantie uit, is gladgeschoren en net iets kleiner dan Mila, maar nog steeds langer dan ik. Rond zijn donkerblonde haar, met lichtere stukken erin, is zijn huid lichter dan de rest, wat erop duidt dat hij recent naar de

kapper is geweest. Hij heeft beginnende inhammen en ik schat hem begin dertig.

“Ha, James, maak kennis met Layla, zij gaat je in ieder geval de komende twee weken helpen met nummer 2”.

James neemt me rustig op met bruine ogen en zegt weer in dat beschaafd Engelse accent “*Splendid! How do you do?* Heb je een goede reis gehad?”

Een iets te lange, ligt op mijn tong om te antwoorden, maar ik hou het bij een “Jawel, dank je”.

“James is misschien wel de beste gastheer die we hebben en is al een paar seizoenen bij ons, hij kan je helemaal wegwijs maken.” Vervolgt Mila.

Denise zegt: “Als ze klaar is met eten kunnen jullie Layla de tour geven en voorbereiden op vanavond, de rest van het rooster komt morgen wel, maar aangezien ze nog amper begonnen is en jij nog helemaal niet Mila, gaan jullie nu aan tafel”. Ze pakt het kopje van me aan en vraagt aan James of hij ons voor wil gaan. Die loopt naar een tussendeur, opent die stapt opzij en maakt een buiging. Ik kan bijna mijn lachen niet inhouden. Mila schrijdt als een koningin het volgende vertrek in. Het lijkt wel bloedserieus. Maar dan geeft James me een knipoog, zonder ook verder nog maar een spier te vetrekken. Ook het volgende vertrek is imponerend, goedgevulde boekenkasten tot het plafond, waar een

glinsterende kroonluchter aan hangt. Een groot bureau en twee leren fauteuils maken het plaatje van een bibliotheek compleet. We lopen naar de volgende tussendeur en komen in een droomkeuken uit. De ruimte is zo groot dat er niet alleen plaats is voor een kookeiland met barkrukken, maar ook een aparte eettafel. Het ziet er gezellig en super netjes uit en het ruikt er naar appeltaart. Ik merk dat we onderweg Denise zijn kwijtgeraakt.

James zegt “na u” terwijl hij voor mij en Mila een stoel uittrekt. Dan vraagt hij wat we willen drinken. “Helaas, kan ik de alcoholische versnaperingen pas nadat de gasten op bed liggen aanbieden, maar we hebben een uitstekende selectie bronwater en natuurlijk ook tomatensap.” Gatver, tomatensap. “Lekker, water” zegt Mila.

“Voor mij ook graag” val ik bij.

6. De eerste gasten

Als dit maar goed gaat denk ik na de uitgebreide tour die ik van Mila en James heb gekregen in het chalet waar ik samen met James ga werken. Ik ben diep onder de indruk. De masterbedroom is geschikt voor Royals en twee keukens leek mij wat overdreven, maar zoals Mila het uitlegt domweg geniaal. Eén is bedoeld om echt in te koken en één is er voor

de gasten. De appeltaart keuken noemt Mila de gasten keuken. Want die keuken moet het huiselijke gevoel geven van een woonkeuken en uitnodigen om aan te schuiven, zelf je koffie te pakken, mochten wij er even niet zijn en ook lekker ruiken, maar natuurlijk niet de echte etensluchtjes, de frituurpan. En het is al helemaal niet de bedoeling dat de gasten met vieze borden en pannen worden geconfronteerd. Ondanks dat ik luxe gewend ben, spannen deze chalets de kroon. Van het spectaculaire uitzicht, waar nu vanwege het donker weinig meer van te zien is, tot aan de hottub op het balkon toe. En James en ik moeten dit niet alleen dagelijks schoon houden, maar ook koken, het gezellig maken en de gasten op hun wenken bedienen. We hebben een uitgebreid schema en het hangt op de deur van onze kamer. Nog iets waar ik even aan moet wennen. Ik moet een kamer met hem delen. Niet iets waar ik naar uitkijk, maar gezien het schema, hebben we geen tijd om te slapen. En zeker niet tegelijk. Er moet altijd iemand op zijn voor de eerste gast en één van ons doet ook letterlijk het licht uit. En dat zijn er een flink aantal, zeker als ik de kaarsen meetel.

Terwijl ik de tour kreeg, gelukkig bleef de hond in het chalet van Mila, legden Mila en James, gelijk *the finishing touch* aan elke ruimte die we passeerden. De kaarsen aan, een plaid

net wat anders gedrapeerd, een vaasje toevoegen in de wc of een raampje dicht. Ook gaf Mila aan, dat we een soort van uniform hebben en er ten alle tijden presentabel uit moeten zien. Zelfs 's nachts als we slapen, mochten we er onverhoopt uit moeten. Nu ben ik mijn backpack aan het uitpakken en leg en hang alles in de door James aan mij toegewezen kast. Mila is er, nadat ze een blik op mijn kleding had geworpen, als een speer vandoor gegaan. Ja wat had je dan gedacht, ik kwam om te boarden, niet om in een mantelpakje op kantoor te zitten. Dat kan ik de rest van mijn leven nog doen.

James vraagt ondertussen of ik ski of snowboard en geeft aan dat hij voornamelijk skiet. Gelukkig zegt hij dat bij de kost en inwoning, naast de vergoeding, ook een skipas is inbegrepen en daar ben ik blij om. “Al is het om zelfzuchtige redenen, dat ze die erbij hebben gedaan” zegt James. “Hoezo?”

“Als Twin een grote groep begeleidt dan neemt hij vaak iemand van de crew mee, en als ze naar afgelegen plekken gaan wel meer van ons ook.”

“Waar begeleidt hij de groepen dan heen?”

“Kijk” zegt James “Mila organiseert alles en zorgt dat de chalets draaien. En Twin is gedurende het seizoen van het

snowboarden en skiën. Hij neemt de gasten mee op excursie, als ze de gewone pistes zat zijn. Het komt zelfs een keer of twee voor dat hij een helikopter regelt. Mensen hebben een boel geld over voor unieke snowboard en ski-ervaringen.”

“Deze groep lijkt toch anders daarin.” overpeins ik hardop. James lacht “Aan het begin en eind van het seizoen hebben we inderdaad gasten met een andere focus. Maar vergis je niet hoor. Twin en Dragan nemen een aantal leden van hun Raad van Bestuur, de komende paar dagen de gletsjer op. Ondanks dat van de groep zelf verwacht wordt dat ze hard aan de slag gaan en bonden. En dat gebeurt natuurlijk niet als je ze in de watten legt.” Met James weet ik niet of hij dit laatste serieus bedoelt. Hij heeft het in ieder geval zonder een spootje ironie uit zijn mond weten te krijgen. Ondanks dat het werk me nog niet echt trekt, kijk ik uit naar James in actie.

“Dus voor vanavond, doen we de lichten op het terras en de hottub niet aan?” Vraag ik op onschuldige toon.

“Inderdaad, Twin en Dragan zijn wel al bezig met de lichtjes van de avondwandeling. De eerste paar dagen moeten ze flink aan de slag en daarna zijn ze vast bezig met strategiesessies. We hebben in ieder geval de middag en avond dat ze zelf gaan koken vrij.”

Mila komt binnen en geeft me een witte blouse en zwarte bodywarmer. “Zo, haar in een staart en je kunt aan de slag. Ik verwacht de facilitator en de algemeen directeur elk moment.” Ik draai me om en doet wat ze vraagt.

James staat op. “Laten we de amuses dan klaar gaan zetten”. We lopen naar de gastenkeuken, waar een pan al klaar staat. Ik kijk erin en ik herken de heerlijke soep, van net. Op een houten plank ligt een nog warme uien focaccia. James pakt 8 espressokopjes, zet een dienblad klaar, bestek en gesteven servetten.

Ik voel me een bedrieger als wij als ontvangstcomité bij de deur staan opgesteld. Er komen twee dikke auto’s aanrijden en een man en een vrouw, beiden van middelbare leeftijd, stappen uit op stevige bergschoenen. “Welkom, ik ben Mila” begroet Mila hen. “Dit zijn Layla en James, zij staan de komende week voor jullie klaar. Met al jullie vragen en wensen kunnen jullie bij hen terecht. Layla spreekt gewoon Nederlands en James Engels.” De man en vrouw stellen zich aan Mila voor. “Kom verder, James pakt zo jullie bagage” Ze loodst ze naar de woonkamer waar de haard al behaaglijk brand. James en ik zijn al afgeslagen bij de keuken. Ik pak de twee glazen met water. Een redelijk veilige optie en James neemt het spectaculair ogende en ruikende dienblad mee.

Mila is druk met de gasten in gesprek als wij binnenkomen. James zet het dienblad neer op de salontafel en ik zet de twee glazen water er aan elke kant naast. “Heerlijk” zegt de vrouw “Maar het is zeker de eerste dagen absoluut niet de bedoeling dat we sterrendiners krijgen. Landelijk en simpel, dat is waar we om hebben gevraagd.” Pompoensoep, hoeveel landelijker wil je het hebben denk ik dan.

Voordat ik dit hardop herhaal, zegt Mila “Natuurlijk, daar houden wij rekening mee, als jullie aangeven wat er anders kan, passen we het gelijk aan. Wacht vooral niet tot het einde van de week.”

“Stamppot, gehaktbal, van dat werk” zegt de vrouw.

“Prima, daar kunnen we wat mee” Antwoord Mila. “Neem lekker de tijd om bij te komen. James en Layla hebben jullie schema, spreek de details gerust met hen door als jullie daar behoefte aan hebben.” Mila staat op, wenkt James en mij. We lopen naar de deur, Mila blijft staan “goede avond” wenst ze de gasten toe en sluit de deur. James is al doorgelopen, ik draal wat. “Ik zal de terugkoppeling over het eten aan Denise doorgeven, de volgende keer is het aan jou. Of die nu direct of indirect tot je komt.”

Als we de trap oplopen zien we James twee koffers de mastersuite inbrengen. Mila geeft aan dat ik bij de deur op

de overige gasten moet wachten om hen te verwelkomen en dat James ondertussen de bagage doet, auto's binnen zet en de rondleiding zal geven aan de al aanwezige gasten. Ik kijk Mila na, als ze naar het eerste chalet terugloopt. Dit is het eerste moment dat ik even alleen ben en ik haal diep adem. De gedachte *waar ben ik aan begonnen?!* Blijft rondspoken in mijn hoofd.

7. Bikkelen

Nadat ik de andere zes gasten heb begroet, vijf mannen en één meisje, vrouw, die niet veel ouder kan zijn dan ik, ging alles in een razend tempo achter elkaar door. Pompoensoepjes, bagage naar binnen sjouwen, gasten hun gedeelde kamers wijzen. Aan de blikken, zie ik dat de meeste gasten onder de indruk zijn van hun omgeving, maar vooral moe van de reis. Terwijl ik de lege kopjes en glazen afruim, loopt James naar de facilitator toe en praat op zachte toon met haar. Terwijl James ook een paar glazen meepakt en met mij richting de keuken gaat verheft de facilitator haar stem en zegt:

“Goed, het is tijd voor het eerste onderdeel van het programma, zorg dat je naar de wc gaat, dan vertrekken we zo”.

“Vertrekken, waarheen?” vraag ik aan James als we in onze keuken zijn aangekomen en ik de afwasmachine inruim.

“Ze gaan zo de wandeling doen, ik kreeg net een berichtje van Twin dat ze klaar zijn met de lichtjes aan doen, dan hebben wij de tijd om de salade en het hoofdgerecht klaar te zetten in de eetkamer en het dessert voor te berijden.”

Buiten is het nu echt donker en het pad dat de gasten in zijn geslagen ziet er sprookjesachtig uit vanwege de lichtjes die flakkerend branden.

Dan lopen we weer naar Mila’s chalet en treffen in de keuken en ziedende Denise aan. “Eenvoudiger koken dan dit? *Impossible!*” en er volgt nog het een en ander in rap Frans dat ik niet kan volgen. James negeert stoïcijns Denise en pakt een pan, wijst aan wat ik mee moet nemen en we vertrekken weer. Om hetzelfde loopje nog een keer te herhalen.

“Voortaan wordt er in onze werkkeuken gekookt, maar vanavond was het logistiek handiger om het op deze manier te doen.”

“Hoezo?”

“Nu, jij was er nog niet, Denise’s eenvoudige menu wordt voor het eerst in zijn volledigheid gekookt en de crew eet natuurlijk bij Mila en Twin in het chalet.” James verwarmt het eten op het fornuis en zet aardappels op. Dan laat hij mij zien hoe de borden met de salade moeten worden opgemaakt.

Erg artistiek. Nu is het mijn beurt en terwijl James op mijn vingers kijkt, maak ik een bord op.

8. Dragan

Uitgeslapen word ik wakker, heerlijk, het is al licht, ik rek me uit. Om vervolgens erg te schrikken, het is al licht, ik had al lang het ontbijt moeten voorbereiden. Ondanks dat het maar drie dagen zijn geweest is het al een gewoonte geworden, het bij dag en dauw opstaan om het ontbijt klaar te zetten voor onze gasten. Maar vandaag heb ik vrij, realiseer ik me. En aan het gesnurk onder me te horen: James ook. Ik doe een badjas aan en ga naar de werkkeuken, ik heb wel trek in koffie en een croissantje. Op de gang ruik ik kaneel en de geur van vers brood. In de keuken zit een grote vent, lichtbruin gemillimeterd haar, ziet er stoer en sterk uit. Hij heeft een breed gezicht met gebeeldhouwde kaak en jukbeenderen. “Hi, jij bent vast Dragan” zeg ik vriendelijk terwijl ik mijn hand uitsteek. Hij zet een klein glaasje neer, neemt me rustig op met groengrijze ogen, om vervolgens op te staan. Hij is zeker één meter negentig lang!

“Ja, en jij bent?”

“Layla” zeg ik. “Vandaag heb ik mijn vrije dag” voeg ik toe als Dragan stil blijft.

“Layla, ook als het je vrije dag is, wil je niet zo door de gasten worden gezien.”

Ik voel me opgelaten door het standje en wil meteen defensief reageren. Maar voordat ik iets assertiefs verzin draait Dragan zich om en zegt: “Kleed je maar om, dan zet ik koffie.”

Verontwaardigd loop ik terug naar mijn kamer. James wordt wakker van me, ziet mijn gezicht en begroet me met een “*Goodmorning Sunshine!*”

Ik kan me niet inhouden “Van Dragan mag ik niet zo rondlopen, had je wel even mogen vertellen schatje” James lacht kort terwijl ik mijn snowboard sokken en broek uit de kast trek. “Ik mag niet in een respectabele pyjama en badjas rondlopen en hij mag wel aan de alcohol.” mopper ik verder. “Hoe zit dat dan?” Vraag ik aan James, die nog steeds in bed ligt en naar mij kijkt.

“Je leek mij wel een slimme meid, Layla, we hoeven toch niet alles uit te spellen? En je moet Dragan zelf naar zijn *rakija* vragen, misschien mag je ook een slokje” antwoordt James me zonder enige emotie in zijn stem. Maar ik weet gewoon dat hij ironisch is of cynisch of allebei, wat het verschil ook mag zijn.

“Schiet jij, nu ook maar op” zeg ik tegen James “Ik wil vandaag wel zo lang mogelijk op die gletsjer van jullie

staan”. Ik voel mijn humeur slechter worden met de seconde, ik heb koffie nodig. James negeert me verder en ik ben weer op weg naar onze keuken.

Dragan heeft woord gehouden en koffie voor me gezet. Hij reikt me de mok aan en loopt met een tree koffiebroodjes naar de gasten keuken. Op de bakplaat liggen nog een paar broodjes en ik pak er een. Dan ga ik zitten, adem diep in en neem een slok van de koffie. Sterk en lekker. Het broodje is zalig, klef van het glazuur, en houdt het midden tussen een koffiebroodje en een Zeeuwse bolus, alhoewel dit lekkerder is dan beide. Mijn humeur klaart gelijk op. Maar een paar hapjes verder denk ik dat we misschien weer gezeur krijgen omdat het te lekker is. Zondag heeft Denise wat suggesties van mij en James opgenomen in haar aanpassingen van het menu en die waren een succes! Bitterballen met mosterd en blokjes kaas met gember in plaats van de heerlijke amuse hapjes die zij had gepland. Spaghetti Bolognese en Stampot met spekjes waren de andere suggesties die ze had overgenomen. De bitterballen maakte zij natuurlijk zelf en waren een hit. Daar kon zelfs de Facilitator niets op aanmerken.

De deur gaat open, voor Dragan uit, komt de jonge vrouw uit het gezelschap. Ze lijkt afgepeigerd en het huilen staat haar nader dan het lachen.

“Ga zitten” zegt Dragen en schenkt een kop koffie voor haar in en geeft die aan haar “Je kunt ons vertellen wat er aan de hand is, wij zijn hier om je te helpen.”

“Eigenlijk, is het te persoonlijk” zegt de vrouw. Is ze ongesteld en zouden haar tampons op zijn denk ik dan gelijk. Natuurlijk reden tot paniek. Jezus, wat rolbevestigend. Ik ben meteen kwaad op mezelf en vervolgens ook een beetje op haar, mocht mijn vermoeden waar zijn. Dragan zegt niets, gaat naast haar zitten en geeft haar wat tijd. Ik bestudeer haar. Blond haar, blauwe ogen en ze zou een mooi figuur hebben als ze niet, net als ik, te veel zou zitten.

Dan legt Dragan zijn hand op haar arm en zegt “Als we iets kunnen doen, al is het maar luisteren, dan doen we het graag. Ik zou je heel graag blij zien. Ik heet Dragan, hoe heet jij schoonheid?” Wow, wat een gladde prater, een heel andere toon dan net tegen mij.

De vrouw lacht een beetje verlegen en zegt “José”

“Aangenaam kennis te maken José.”

“Deze dagen zijn erg zwaar voor me, en ik was zo blij dat ik als jongste MT lid mee mocht.” Begint José. “Maar nu ik geen oog dicht kan doen, trek ik het echt niet, gisteravond

heb ik al en plein publiek gehuild en dat is echt dodelijk voor mijn carrière”

Ik wil wat zeggen, maar Dragan kijkt me aan en schudt zijn hoofd. Dan wacht hij even, maar als ze niet verder praat vraagt hij “Hoe komt het dat je niet kunt slapen?”

“Ze snurkt.” zegt José zachtjes. Aha, ze bedoelt de facilitator, ik grijns. “En ik moet bij haar op de kamer slapen” vervolgt ze. “Het is te gênant om haar daarvoor wakker te maken.”

Dragan is een echte man en vraagt: “Zou je geholpen zijn met een andere kamer? Of heb je liever oordopjes?”

“Er zijn niet meer kamers beschikbaar” zegt José “en zelfs als die er zou zijn, zou het niet de bedoeling zijn en van oordopjes word ik misselijk” zegt ze.

“Kom mee” zegt Dragan “Ik wil je wat laten zien” en pakt haar hand. Ze loopt met hem mee. Zomaar.

9. Hottub

Ok, dit is het walhalla. Het hete water verwarmt me tot diep in mijn botten, terwijl ik de frisse berglucht inadem. Ik neem nog een paar diepe teugen, leun naar achter en kijk naar de sterren. Naast me staat een glas prosecco en ik geniet. Ik ben echt in het moment, alles is perfect en ik zou hier wel eeuwig zo willen blijven.

Spetters raken mijn gezicht “Een cent voor je gedachten” verstoort James mijn zen.

“Het is heerlijk hier. Ik geniet.” Geef ik hen prijs.

“Ja, hier hebben mensen veel voor over en zij hebben het een week, max twee en wij een seizoen lang. Onbetaalbaar.”

Grijnst James.

“Hoe ben jij hier terecht gekomen?” vraag ik hem. “Een lang verhaal, niets voor zo een mooie avond.” antwoord hij.

“Vertel liever iets over jezelf.”

“Oh, saaie rechtenstudent. O nee, niet meer. Ik ben net afgestudeerd: dus doctorandus in de rechten.”

“Gefeliciteerd” zegt James “voor een net afgestudeerd rechten student had je het slechter kunnen treffen: koffie halen op kantoor in plaats van koffie zetten hier in de bergen.” Ik wil me verdedigen, maar ik hap niet, juist omdat hij waarschijnlijk gelijk heeft en dat scenario nu niet meer door gaat. Ook al had ik dat wel gewild. Keihard werken naar de top. Mooie cases en natuurlijk ook pro deo zaken. Omdat ik het mijn vader heb zien doen, weet ik wat het inhoudt. *Suits* en *The Good Wife* zijn leuk, maar dat is niet de realiteit, niet in de VS en zeker ook niet hier, of Nederland.

James is goed in stiltes, verwachtingsvol kijkt hij mij nog steeds aan.

“Dragan, scoort snel” zeg ik om van onderwerp te veranderen.

“Jazeker, alleen vandaag niet.”

“Die chick ging vanochtend maar al te graag met hem mee.”

“Je ziet de dingen anders dan dat ze zijn” zegt James “wacht maar af”.

En ja hoor, daar zie ik José in een badjas op ons af komen.

“Kom er bij” grijnst James. “Hoe bevalt je nieuwe kamer?” vraagt hij.

“Ideaal! Jullie hadden me ook in een bezemkast mogen stoppen, als ik maar ongestoord kan slapen” Ze laat zich in het water zakken en zucht voldaan “En dit zou ik ook niet doen met mijn collega’s erbij, gelukkig geen verplicht onderdeel van het programma.”

Ik realiseer me, dat ik dit nu dus wel met mijn collega aan het doen ben. Wat totaal geen straf is. James ziet er in zwembroek, al net zo goed uit als in pak. “Wat wil je drinken José?” vraagt hij.

Ze kijkt naar mijn bubbels en zegt dan resoluut “Ik ben zo moe, doe maar een kopje kruidenthee.” James duwt zich op uit het water en gunt ons een blik op zijn wasbordje. “Alleen als het niet te veel moeite is” voegt ze er gauw aan toe.

“Hoe ging het vandaag?” vraag ik.

“Gelukkig wat minder heftig dan de eerste dagen. We hebben samen gekookt. Ik mocht de amuses en het voorgerecht maken samen met Toine.”

“Klinkt leuk” zeg ik.

“In potentie” zegt José en verzucht “Ik weet niet of het komt omdat ik de jongste ben of een vrouw, maar Toine heeft een serieuze neiging tot mansplaining.”

“Tot wat?!”

“Je weet wel, als een man je wat gaat uitleggen dat je zelf heel goed weet en je daarmee eigenlijk het zwijgen oplegt en ook aangeeft dat hij slimmer en beter is dan jij. Superirritant.” Ik denk even na en ja allerlei voorbeelden flitsen door mijn hoofd van Marnix, mijn vader en zelfs Miguel die mij iets uitleggen. “Vanaf dat ik het woord leerde kennen, kom ik het continu tegen. Maar je maakt je niet populair binnen een mannenbedrijf als je ze gaat uitleggen dat ze kleinerend aan het doen zijn tegen vrouwen en dat dit dus eigenlijk seksistisch is. Terwijl ze zelf denken dat het goedbedoeld is.”

James komt terug met een kopje thee en schenkt mijn glas ook weer vol. Het onderwerp verandert weer naar eten. Ik probeer erop te letten of James aan mansplaining doet, maar kan hem er niet op betrappen. Al vrij snel staat José op.

“Maken jullie me op tijd wakker?” Vraagt ze.

“Ja natuurlijk!” zegt James.

“Slaap lekker” voeg ik toe.

“Dragan heeft haar hier in Mila’s chalet een kamer gegeven.” legt James uit. Zou dit dan mansplaining zijn vraag ik me af. “Het is absoluut *not done* om ook maar iets met gasten te beginnen.” Of gewoon een waarschuwing. “Maar met elkaar mag gelukkig wel.” voegt hij er met een knipoog aan toe en ik voel mezelf een rood hoofd krijgen.

10. The morning after

Mijn wekker gaat. Alles doet pijn. Ik lig in mijn bed en probeer me omhoog te duwen. Duidelijk dezelfde beweging die ik gister te vaak heb gemaakt terwijl ik op mijn kont zat en me op wilde duwen om verder te boarden. Dan maar omdraaien. Een kreun ontsnapt aan mijn mond. Al mijn buikspieren werken tegen. Hoe kom ik mijn bed uit? Denk ik in paniek. Dit is absoluut niet fijn en ik moet ontbijt maken en José wakker maken. Hoe prachtig gister ook was, de bergen, de gletsjer, het boarden, James die me hielp en uitleg gaf op de piste. Mansplaining? Het verrukkelijke eten van Denise, het oogverblindende gezelschap van Mila en Twin die ons allen betrokken in hun nieuwe design vraagstukken

waarbij ze aan rijke Chinese klanten willen verkopen en tot slot de heerlijke afsluiting in de hottub. Vandaag doet alles pijn. Hier heb ik niet voor getekend! In ieder geval blij dat ik vandaag niet ga snowboarden. Twin wil me vrijdag nog een keer meenemen. Dan heb ik deze eerste week toch iets van wintersport gevoel terwijl ik hier ben. Ik maak niet alleen veel kabaal met uit bed komen, ik maak ook James wakker. Hij geeft me een knipoog en wenst me geluk met het ontbijt.

Nadat ik me aan heb gekleed, stap ik gelijk naar buiten. Binnen was het stil, ik had niemand gehoord. Snel loop ik door de frisse ochtendlucht naar Mila's chalet. De deur is gewoon open, maar Ara staat me op te wachten. "Goedemorgen" zeg ik tegen de husky "met jou in huis zijn er geen sloten nodig" ze komt naar me toe en lijkt iets van me te verlangen. "Wil je worden geaaid?" Ara kwispelt harder met haar staart dus ik neem aan dat dat ja is in hondentaal. Ik haal haar aan en loop dan verder naar de kamer van José. Ik klop aan en wacht. Ik klop harder, maar hoor niets. Ik twijfel tussen open doen of echt hard kloppen en hier iedereen wakker maken. Wat is daarin de etiquette? Hoe doen butlers dat? Waarom doet James dit niet gewoon? Voordat ik tot een beslissing kom hoor ik geluid achter me. Het is Twin.

“Hey Layla” begroet hij me “Zocht je mij?” Hij ziet er uitgeslapen en fris uit. In ieder geval het tegenovergestelde van hoe ik me voel.

“Nee, de masseur” antwoord ik kribbig.

Hij trekt een wenkbrauw op “Voor één van de gasten of voor jezelf?”

“Laat maar.” antwoord ik “Eigenlijk kwam ik José wakker maken.”

“Die zit al lang bij ons in de keuken. Maar mocht je een massage willen dan kan ik je wel helpen.”

Het aanbod is super verleidelijk, net als hij dus ik durf er niet aan te denken “Dank je, ik heb echter geen ruimte in mijn agenda vandaag” antwoord ik hem na net iets te lang te hebben gewacht.

“Tot morgen dan Layla” zegt Twin, waarbij hij mijn naam langzaam en lang uitspreekt en me doordringend aankijkt. Ik voel me warm en ongemakkelijk worden, draai me om en ga terug naar wat ik nu als mijn chalet beschouw.

Ook deze ochtend is iemand me voor in de keuken. Alleen is het niet Dragan de verschrikkelijke, maar Denise. In plaats van koffie geeft ze mij een mes. Een groot mes. Hm misschien prefereer ik toch Dragan 's ochtends. “Laat me eens zien hoe je snijdt” gebiedt ze op vriendelijke toon. Niet

hier mee denk ik, of het moet in mijn vingers zijn. Ze geeft me een komkommer. Ik doe een voorzichtige poging. Denise schuift me aan de kant. “*Non*” zegt ze beslist “Doe het zo, van je af” ze begint langzaam en gaat steeds sneller, totdat ik de afzonderlijke snij bewegingen niet meer kan zien. Alleen haar kleine sterke handen lijken te bewegen. De rest van haar is stil en relaxed. Ze geeft me nog een komkommer en ik doe haar eerste bewegingen na. “Goed, ga zo door” moedigt Denise me aan. Ik ga door en krijg een ritme te pakken. Ze geeft me nog een komkommer. Nu niet overmoedig worden denk ik bij mezelf. Ik krijg er lol in. Denise pakt nu een tomaat een laat nu zien hoe ze er plakjes van gesneden wil hebben. Ik doe haar weer na. Ze geeft een kleine aanwijzing, lacht tevreden en we gaan door. Courgettes, appels, genoeg groente en fruit voor een weeshuis. Vergeten zijn Twin, spierpijn en koffie. Alleen het mes in mijn hand en de groente op de plank hebben mijn aandacht. Mijn flow wordt pas doorbroken als ik bezig ben met het snipperen van de uien. Te laat, schiet het door mijn hoofd als ik tranen wegknipper. Ik ben zo opgegaan in het snijden dat ik helemaal het ontbijt ben vergeten. Denise is niet meer in de keuken. Ik kijk naar de klok en schrik van de tijd. Snel loop ik naar de showkeuken. Zodra ik de deur opendoe zie ik